

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Fotóverseny

*Örökpálya az a mozdulatlanság;
olyan szerkezet, nem mond köszönetet
érte, önmaga halálra élesztett pillanataért
egy szereplője sem. Négytagú
család? Ugyanilyen létszámú
baráti kör, netalántán szeretők
át- meg átrendeződő stafétája?*

*Leszaladna a képről az a sprinter...
Tudja, falábú focisták, meghajszolt
úszónők után ő következik, hogy
„bizonyítson”... Hát, nem bizonyít!
Nincs ember, aki így bizonyít.*

*Örökpálya; vasketrec; kockás notesz
mérhetetlen szűke: udvari, házi edzés.
Ahová bezárva mindörökre. Csőkorlát
a ring gumizsinórja is – újabb sport-
hasonlattel élve? Persze, élve, s nem
másképpen, ez a lényeg. De mégis,
tényleg kereket oldana ő onnan.*

*Ő a negyedik négyük közül. Ha most eloldalog,
bőven elejét veheti a szégyennek a kőhideg
tavaszi délutánon, hiszen didergő, élesvilágos
árnyékként egyelőre csak érkezőben van
a helyszínre az edző; a tollhegyben a feljegyzés.*

*De aztán tovább zökken minden, kiszökken
a test a burokból, a lélek a gyerekkorból, a
teremtés körvonalaiából. Az ész... (Nem tudja így,
ennyire, csak épp lelécelne, ha megtehetné még.)*

Elengedett tartozás

*Az állat fájdalma a bőrnadrágban — — —
short bőrnadrágban mégpedig, amely
testre tapad a város dzsungelében
csatangolva. Gondolnád, talán a bajor ősök
ruházkodási emléke? Pedig ahogy egy kirakatnál
megállsz most, régebbi kép döbben vissza rád
az üvegről: paleolit vadász, őzszarvakkal
antilopöltönye felett. Megugrik, villamoszörgésre,
s próbál a gyalogátkelön örökre el is tűnni...*

*Végtelennek tetsző a sötétség. Neve éjszaka, a hús
éjszakája. Tábortűznél járja táncát a varázsló; minium
kenve a barlangfalakra. Még inkább: úgy bukkan elő
bármilyen sűrűségből, akárha pietás faun. —
Jönnék hát, a régi görögök is, vele, ezt
kell mondjam. Mert megkülönböztethetetlen
vér és festék; élvezet vagy kín; „enyém”, „miénk”. Nem
elkülöníthető az értelem sem; az ösztön szenvedélye
szenvedésnek is látszhat benne. A ritmus üt-ver csak!*

*Tángál, rángat ide-oda, le-lesújt. Süjt, egyáltalán. De
a fasírt álma már keveredik a kenyérével, lévén
azt is tartalmazza; a neolitikum malmai őrlék a
lisztet és vele a történelmet. Felérezed a sörben a
gabonát, s az alkohol szava nem sug helyrehozhatatlan
ostobaságot: „Végét vessétek a marcangolásnak!”
Vélhető, legalábbis nem gyötör tovább a tudat, hogy
széttépett életek foszlányaitól tartott sóhaj-oszlopok
gyertyái lobognak fel és el. Megfizet
érted a felejtés, mérséklődik az évezredes tartozás.*

A Stefánia Szoborpark tavaszi tárlata második alkalommal nyílt meg 2018. április 17-én Dr. Simicskó István honvédelmi miniszter fővédnökségével, a Magyar Kultúra Egyesület rendezésében, a Stefánia Palota – Honvéd Kulturális Központ kertjében (Budapest XIV. kerület, Stefánia út 34–36.). A kiállítást a Honvédelmi Minisztérium képviselője nyitotta meg, majd P. Szabó Ernő művészettörténész, Sal László, a rendezvényt támogató A-Híd Zrt. vezérigazgatója és Klacsmann Péter kurátor. A kiállítás-sorozat ez évi, tavaszi fordulóján 33 alkotó munkáját tekintheti meg a közönség. Kiállító művészek: Aleksander Andzelovic, Budahelyi Tibor, Burián Norbert, Demcsák Dóra Vanda, Drozsnik István, Eöry Emil, Ézsiás István, Farkas Ádám, Gaál Tamás, Ingo Glass, Jernej Maucec, Károlyi-Kiss Benedek, Laczák Géza, Mezei Krisztián, Mihály Anna, Mosonyi Tamás, Nadja Osojnik, Nagy Attila, Oláh Katalin Kinga, Oláh Mátyás László, Párkányi Raab Péter, Paulikovics Iván, Pistyúr Imre, Raffay Dávid, Segesdi György, Szabó Áron, Szabó Menyhért, Széri-Varga Géza, Tirnován Tamás, Vanyúr István, Varga József, Varkoly László, Veress Enéh. A Stefánia Szoborpark idei tavaszi tárlata ingyenesen látogatható 2018. szeptember végéig, októbertől pedig új válogatással nyílik az őszi tárlat.